

บทที่ 2

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องคำลักษณนามในภาษาเมียนมาร์
ทั้งหมดออกเป็น 6 ขั้นตอนคือ

ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนในการศึกษา

1. การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
2. การรวบรวมข้อมูล
3. การจัดระเบียบข้อมูล
4. การตรวจสอบข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. การสรุปผล

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเฉพาะขั้นตอนที่ 2, 3 และ 4 ซึ่งเป็นขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการรวบรวมข้อมูล การจัดระเบียบข้อมูลและการตรวจสอบข้อมูลเท่านั้น ส่วนขั้นตอนที่ 1 นั้นผู้วิจัยจะนำไปกล่าวโดยละเอียดในบทที่ 3 ขั้นตอนที่ 5 จะนำไปกล่าวโดยละเอียดในบทที่ 4 และบทที่ 5 ส่วนขั้นตอนที่ 6 จะนำไปกล่าวโดยละเอียดในบทที่ 6 ซึ่งเป็นบทสุดท้ายของงานวิจัย

เนื้อหาที่จะกล่าวในบทนี้มี 5 ตอนคือ ตอนที่ 1 ว่าด้วยแหล่งข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัย ตอนที่ 2 ว่าด้วยเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกผู้บอกภาษา ตอนที่ 3 ว่าด้วยขั้นตอนและวิธีการรวบรวมข้อมูล ตอนที่ 4 ว่าด้วยการจัดระเบียบข้อมูล และตอนที่ 5 ว่าด้วยการตรวจสอบข้อมูล

2.1 แหล่งข้อมูล

ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลคำลักษณนามในภาษาเมียนมาร์ให้ได้มากที่สุด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องเก็บรวบรวมข้อมูลคำลักษณนามจากแหล่งข้อมูลหลายแห่งดังนี้

1) ข้อมูลจากงานวิเคราะห์เรื่องคำลักษณนามภาษาเมียนที่ให้มีผู้ศึกษาไว้แล้ว เนื่องจากมีผู้สนใจได้ศึกษาเรื่องคำลักษณนามภาษาเมียนไว้บ้างแล้ว แหล่งข้อมูลเบื้องต้นของผู้วิจัยคือ งานวิเคราะห์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคำลักษณนามภาษาเมียนซึ่งงานเหล่านี้มีทั้งที่เป็นงานวิจัยวิทยานิพนธ์ และภาคินพนธ์ซึ่งยังไม่ได้ตีพิมพ์ ได้แก่ งานของ ลอมบาร์คและเพอร์เนล (Lombard & Purnell 1968 : 341-343) ชิระพันธ์ เหลืองทองคำ (2529 : 20) กษมาภรณ์ มณีขาว และวารภรณ์ สุขประเสริฐ (2528) และงานของ จิราภัสร์ ลิมปิชาติ และปิยวดี แสงสว่าง (2529) (ดู 1.1)

2) ข้อมูลจากผู้บอกภาษา เป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยได้จากการสอบถามผู้บอกภาษาชาวเมียนโดยตรง

3) ข้อมูลจากสิ่งพิมพ์ ภาษาเมียน เป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยได้จากสิ่งพิมพ์ภาษาเมียนซึ่งมีชัชชนะนารี โดยการนำของ แคลลาเวย์ (C.W. Callaway) เป็นผู้แต่งขึ้นเพื่อสอนหนังสือและสอนศาสนาแก่คนเมียน สิ่งพิมพ์ทั้งหมดที่ผู้วิจัยใช้เป็นแหล่งข้อมูลมี 23 เล่ม แบ่งเป็น 5 ประเภทคือ หนังสือคัมภีร์ทางศาสนา 10 เล่ม แบบเรียนภาษาและความรู้ทั่วไป 7 เล่ม นิทาน 3 เล่ม เพลง 2 เล่ม และปริศนาคำทาย 1 เล่ม ผู้วิจัยได้ติดต่อขอหนังสือดังกล่าวจากห้องสมุดของโรงเรียนบาลควิสเคียน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา

2.2 เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้บอกภาษา

แหล่งข้อมูลใหญ่แหล่งหนึ่งที่ใช้ในงานวิจัยนี้คือผู้บอกภาษาชาวเมียน ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้บอกภาษาจะหมายถึง ผู้ที่ให้ข้อมูลคำลักษณนามภาษาเมียนจากการสอบถามของผู้วิจัยโดยตรง ซึ่งผู้วิจัยจะคัดเลือกเฉพาะผู้ที่พูดภาษาเมียนเป็นภาษาที่หนึ่ง โดยไม่จำกัดเพศ วัย หรือความรู้ของผู้บอกภาษา ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยต้องการรวบรวมคำลักษณนามภาษาเมียนให้ได้จำนวนมากที่สุด ดังที่ได้กล่าวข้างต้น และเนื่องจากในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งผู้วิจัยมีเวลาจำกัด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้ผู้บอกภาษามากกว่า 1 คนในแต่ละคราว เพราะผู้วิจัยคาดว่าจะเก็บข้อมูลในลักษณะหลากหลายได้มากกว่าและรวดเร็วว่าการสอบถามผู้บอกภาษาทีละคน นอกจากนี้วิธีนี้ยังทำให้ผู้บอกภาษาเกิดความสนุกสนานและกระตือรือร้นในการให้ข้อมูลอีกด้วย ผู้บอกภาษาที่ให้ข้อมูลสำหรับงานวิจัยเรื่องนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 7 คน

นอกจากผู้บอกภาษาแล้ว ผู้วิจัยยังต้องให้คนเมียนอีกกลุ่มหนึ่งช่วยตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้และแปลข้อมูลภาษาเมียนจากสิ่งพิมพ์เป็นภาษาไทย คนเมียนที่ได้ทำหน้าที่ดังกล่าวนี้ผู้วิจัยจะขอเรียกว่า ผู้ช่วยทางด้านภาษา ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) ผู้ตรวจสอบภาษา หมายถึงผู้ที่ทำหน้าที่ช่วยตรวจสอบความถูกต้องของ ข้อมูลทั้งหมดที่รวบรวมได้จากแหล่งข้อมูลดังกล่าวใน 2.1 ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องเลือกผู้ที่จะมาเป็นผู้ตรวจสอบภาษาเป็นสำคัญ ผู้วิจัยเลือกผู้ตรวจสอบภาษาวัยกลางคนคือ มีอายุตั้งแต่ 40-60 ปี เพราะมีความเห็นว่าเป็นวัย ที่ได้ใช้ภาษาเขียนเป็นระยะเวลาานพอที่จะจดจำรายละเอียดต่าง ๆ ของภาษาเขียนได้เป็น อย่างดี อีกทั้งคนในวัยดังกล่าวจะใช้ภาษาเขียนเป็นภาษาที่หนึ่ง และแม้ว่าจะพูดภาษาไทย ได้บ้าง แต่ก็ไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ จึงทำให้ไม่มีการใช้ภาษาแบบผสมในวัยนี้ซึ่งต่าง จากคนเขียนวัยเด็กถึงวัยรุ่นที่ต้องเข้ารับการศึกษารวมทั้งต้องเรียนรู้อ่านภาษาไทยพอที่จะ อ่าน พูดและเขียนได้ จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของการใช้ภาษาเขียนอย่างเห็นได้ชัด ส่วนสาเหตุที่ผู้วิจัยไม่เลือกผู้ตรวจสอบภาษาวัยชราคือผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป เพราะผู้วิจัย พิจารณาเห็นว่า ผู้ที่ช่างเข้าวัยชราหรือผู้ที่อยู่ในวัยชรา นั้นมักมีจุดอ่อนในเรื่องของสุขภาพที่เริ่ม เสื่อมลง จึงทำให้มีความอดทนในการทำงานน้อยกว่าวัยอื่น อีกทั้งยังมีอาการหลงลืมมากกว่าวัย อื่นอีกด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยจะเลือกผู้ตรวจสอบภาษาเพศชาย เนื่องจากคนเขียนเพศชายมีเวลา ว่างมากกว่าคนเขียนเพศหญิงที่ในวันหนึ่งต้องทำทั้งงานบ้านและงานไร่ ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยเลือกนางสาวเกี้ยว แซ่จ้าว อายุ 56 ปี เป็นผู้ช่วยตรวจสอบภาษา เนื่องจากมีคุณสมบัติ ครบถ้วนตามที่กล่าวแล้วข้างต้น

2) ผู้แปลภาษา เนื่องจากผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากสิ่งพิมพ์ภาษาเขียนดังกล่าว ใน 2.1 สิ่งพิมพ์ดังกล่าวเป็นภาษาเขียนซึ่งเขียนด้วยตัวอักษรไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องเลือกผู้ที่ สามารถอ่านและเขียนภาษาเขียนด้วยอักษรไทยได้เป็นอย่างดี ทั้งยังต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ภาษาไทยพอที่จะฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาไทยได้ดีพอสมควร เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้แปลภาษา เขียนจากสิ่งพิมพ์ดังกล่าวเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยได้เลือกนางสาวเพชร แซ่ลี อายุ 23 ปี จบ การศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ นายสง่า แซ่ลี อายุ 30 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 เป็นผู้แปลภาษา

2.3 การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลคำลักษณนามในภาษาเขียนออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

2.3.1 การรวบรวมข้อมูลขั้นที่ 1 : จากงานเกี่ยวกับคำลักษณนามในภาษาเขียน ที่ผู้สอนได้ศึกษาไว้แล้ว

ในขั้นตอนที่ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ 2 ประการคือ 1) รวบรวมข้อมูลคำลักษณะนามและคำนามที่เกิดร่วมกับคำลักษณะนามจากงานที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับคำลักษณะนามในภาษาเมียน ซึ่งได้แก่งานของ ลอมบาร์ด และ เฮอร์เนล ซีระพันธ์ เหลืองทองคำ กษมาภรณ์ และ วราภรณ์ และงานของจิราภัสร์ และปิยวดี 2) ตรวจสอบการเกิดร่วมระหว่างคำลักษณะนามและคำนามจากข้อมูลที่ได้รวบรวมไว้

คำลักษณะนามที่รวบรวมได้จากงานดังกล่าวมีจำนวน 96 คำ และคำนามจำนวน 413 คำ ซึ่งผู้วิจัยได้บันทึกคำลักษณะนามคำหนึ่งกับคำนามที่เกิดร่วมลงในบัตรคำเดียวกัน จากนั้นจึงนำบัตรคำดังกล่าวไปดำเนินการตรวจสอบกับผู้ออกภาษาดังนี้

ในการตรวจสอบการเกิดร่วมระหว่างคำลักษณะนามและคำนามจากข้อมูลที่ได้รวบรวมไว้ ผู้วิจัยจะกล่าววลีที่ประกอบด้วย คำบอกจำนวนกับคำลักษณะนามและคำนามจากบัตรคำเดียวกันทีละคำ ผู้ออกภาษาจะเป็นผู้บอกว่าจะวลีดังกล่าวที่ผู้วิจัยกล่าวถูกต้องหรือไม่ ซึ่งผู้ออกภาษาจะให้คำตอบเป็น 2 ทาง คือ

ก. คำนามเหล่านั้นเกิดร่วมกับคำลักษณะนามได้ ในกรณีนี้ผู้วิจัยจะกา ✓ หน้าคำนาม จากนั้นผู้วิจัยจะถามผู้ออกภาษาต่อไปว่า คำนามดังกล่าวเกิดร่วมกับคำลักษณะนามอะไรได้อีกบ้าง ผู้ออกภาษาจะให้คำลักษณะนามอื่น ๆ ที่เกิดร่วมกับคำนามคำนั้นได้ แต่เนื่องจากผู้วิจัยใช้ผู้ออกภาษามากกว่า 1 คน ในการเก็บข้อมูลคราวเดียวกันดังนั้นผู้ออกภาษาแต่ละคนอาจให้คำลักษณะนามสำหรับคำนามคำเดียวกันต่างกันได้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้ออกภาษาแต่ละคนมีมุมมองในการคิดถึงสิ่งเดียวกันต่างกัน เช่น คิดถึงส้มเป็นผล ชิก หรือ กลีบ เป็นต้น เมื่อผู้ออกภาษาบอกคำลักษณะนามที่เกิดร่วมกับคำนามคำนั้นได้แล้ว ผู้วิจัยจะตรวจสอบคำลักษณะนามดังกล่าวว่าได้บันทึกลงบัตรคำแล้วหรือไม่ ซึ่งผลการตรวจสอบให้ผลเป็น 2 ทางคือ

ก1. คำลักษณะนามดังกล่าวเป็นคำใหม่ที่ยังไม่ได้บันทึกไว้ ในกรณีนี้ผู้วิจัยจะบันทึกคำลักษณะนามดังกล่าวลงบัตรคำพร้อมกับคำนามที่กำหนดถาม

ก2. คำลักษณะนามดังกล่าวเป็นคำเดิมที่ได้บันทึกไว้แล้ว ในกรณีนี้ผู้วิจัยจะตรวจสอบว่าที่รายการคำนามที่เกิดร่วมกับคำลักษณะนามคำนั้นมีคำนามดังกล่าวแล้วหรือไม่ ถ้ายังไม่มีผู้วิจัยจะจดคำนามคำนั้นลงไปในรายการคำนามของลักษณะนามคำนั้น แต่ถ้ามีคำนามคำนั้นอยู่แล้วก็จะกา ✓ หน้าคำนามคำนั้น

ข. คำนามเกิดร่วมกับคำลักษณะนามไม่ได้ ในกรณีนี้ผู้วิจัยจะกา * หน้าคำนาม (เพื่อนำไปตรวจสอบขั้นสุดท้ายต่อไป) แล้วถามผู้ออกภาษาว่า คำนามดังกล่าวใช้คำลักษณะนามอะไรได้ ผู้ออกภาษาจะให้คำลักษณะนาม ผู้วิจัยจะตรวจสอบคำลักษณะนามที่ได้ว่า ได้บันทึกลงบัตรคำแล้วหรือไม่ ซึ่งผลและวิธีการดำเนินการต่อไปเป็นเช่นเดียวกับ ก1. และ ก2.

ด้วยวิธีการดังกล่าว นอกจากจะเป็นการตรวจสอบข้อมูลเดิมแล้ว ยังทำให้ได้คำลักษณะนามคำใหม่เพิ่มขึ้นด้วย

หลังจากตรวจสอบคำนามทุกคำว่าเกิดร่วมกับคำลักษณะนามในบัตรคำเดียวกันได้หรือไม่แล้ว ผู้วิจัยจะถามผู้บอกภาษาต่อไปว่า คำลักษณะนามคำนั้นเกิดร่วมกับคำนามอะไรได้อีกโดยมีวิธีการ 2 แบบคือ

1) ถามว่า ลักษณะนามคำนั้นเกิดกับคำนามอะไรอีกบ้าง เมื่อผู้บอกภาษาบอกคำนามให้ผู้วิจัยจะจดคำนามดังกล่าวเพิ่มจากข้อมูลคำนามเดิม

2) ถามโดยกำหนดคำนามที่สงสัยว่าเกิดกับลักษณะนามคำนั้นได้หรือไม่ ซึ่งคำนามที่สงสัยอาจเป็นคำนามเดิมที่รวบรวมมาจากงานของผู้อื่น หรือเป็นคำนามใหม่ที่คิดขึ้นได้ ในระหว่างการสอบถามผู้บอกภาษา ซึ่งในกรณีที่คำนามเป็นคำใหม่ถือเป็นการเพิ่มข้อมูลคำนามนั่นเอง

ผลการรวบรวมข้อมูลในขั้นที่ 1 นี้ ทำให้รวบรวมคำลักษณะนามได้ทั้งสิ้น 77 คำ และคำนาม 700 คำ

2.3.2 การรวบรวมข้อมูลขั้นที่ 2 : จากการใช้ภาษาของผู้บอกภาษา

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ที่จะรวบรวมคำลักษณะนามให้มากขึ้น โดยเพิ่มจำนวนคำนามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลให้มากขึ้น ผู้วิจัยได้รวบรวมคำนามทั้งหมดจากพจนานุกรมภาษาเมียน-อังกฤษของลอมบาร์ดและเพอร์เนล ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 1,007 คำ จากนั้นจึงนำคำนามดังกล่าวไปใช้ในการสอบถามผู้บอกภาษาเพื่อรวบรวมข้อมูลคำลักษณะนาม ในการสอบถามผู้วิจัยจะถามผู้บอกภาษาว่า ผู้บอกภาษาใช้คำลักษณะนามอะไรกับคำนามแต่ละคำ ซึ่งผู้บอกภาษาแต่ละคน จะคิดและให้ข้อมูลคำลักษณะนามซึ่งอาจจะเหมือนหรือแตกต่างกัน ผู้วิจัยจะตรวจสอบว่า คำลักษณะนามที่ผู้บอกภาษาให้มานั้นเป็นคำที่รวบรวมได้ในขั้นตอนที่ 1 หรือไม่ จากนั้นจึงดำเนินการเช่นเดียวกับ ก1. และ ก2. ผลของการรวบรวมข้อมูลในขั้นนี้ ทำให้ได้คำลักษณะนามเพิ่มขึ้น 50 คำ และคำนาม 496 คำ (ที่เหลือเป็นคำเดิมที่รวบรวมได้ในขั้นที่ 1) รวมกับข้อมูลเดิมที่รวบรวมได้ในขั้นที่ 1 เป็นคำลักษณะนาม 127 คำ และคำนาม 1,204 คำ

2.3.3 การรวบรวมข้อมูลขั้นที่ 3 : จากสิ่งพิมพ์ภาษาเมียน

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ที่จะรวบรวมข้อมูลคำลักษณะนามจากสิ่งพิมพ์ภาษาเมียนจำนวน 23 เล่ม ดังกล่าวใน 2.1 โดยผู้วิจัยคัดเลือกข้อมูลคำลักษณะนามและคำนามจากวลีบอกจำนวนตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ คือ คำบอกจำนวน+คำลักษณะนาม+คำนาม ทั้งนี้

ผู้วิจัยจะยึดคำบอกจำนวนเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกวลีดังกล่าว ซึ่งจากโครงสร้างดังกล่าวทำให้พบวลี 4 ประเภท คือ

- 1) วลีที่ประกอบด้วยคำลักษณนามคำเดิมที่รวบรวมได้จากขั้นตอนที่ 1 หรือ 2 และคำนามใหม่ที่ยังไม่เคยรวบรวมไว้
- 2) วลีที่ประกอบด้วยคำลักษณนามคำใหม่ที่ยังไม่เคยรวบรวมไว้และคำนามคำเดิมที่ได้รวบรวมไว้แล้วในขั้นตอนที่ 1 หรือ 2
- 3) วลีที่ประกอบด้วยคำลักษณนามและคำนามที่เป็นคำเดิมที่รวบรวมได้จากขั้นตอนที่ 1 หรือ 2
- 4) วลีที่ประกอบด้วยคำลักษณนามและคำนามที่ยังไม่เคยรวบรวมไว้ก่อน

แต่เนื่องจากคำบอกจำนวน "หนึ่ง" ในวลีบอกจำนวนภาษาเมียนสามารถ
ละได้ เช่น

ꠘꠊꠞꠘ2	<u>ꠘꠗꠘ3</u>	ꠘꠊꠞꠘ3
1	ล.	คนเมียน
"คนเมียน 1 คน"		

สามารถพูดได้ว่า

<u>ꠘꠗꠘ3</u>	ꠘꠊꠞꠘ3
ล.	คนเมียน
"คนเมียน 1 คน"	

ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องใช้เกณฑ์อื่นช่วยในการตัดสินว่าวลีดังกล่าวเป็นวลีบอกจำนวนที่มีเพียงคำลักษณนามตามด้วยคำนามหรือไม่ ในการหาเกณฑ์ดังกล่าวผู้วิจัยใช้วิธีให้ผู้แปลภาษาแปลนิทาน 1 เรื่อง เพื่อตรวจสอบว่า โครงสร้างวลีบอกจำนวนที่ไม่มีคำบอกจำนวนปรากฏร่วมมักปรากฏหลังคำประเภทใดบ้าง ผลการตรวจสอบพบว่า โครงสร้างวลีบอกจำนวนที่ปราศจากคำบอกจำนวน มักปรากฏหลังคำกริยา ꠘꠗꠘ3 "มี" และคำชี้เฉพาะ ꠘꠗꠘ4 "นี้" และ ꠘꠗꠘ4 "นั่น" ดังนี้

๓๑:จ3 "มี" + คำลักษณะนาม + คำนาม

ตัวอย่าง   ๓๑:จ3   taw3   ฏ๐๗3
                           มี   ล.   ัวว
                           "มีัวว 1 ตัว"

๓๑:จ4 "มี"
๗๑๐? "นั้น" + คำลักษณะนาม + คำนาม

ตัวอย่าง   ๓๑:จ4   taw3   ฏ๐๗3
                           มี   ล.   ัวว
                           "ัวว 1 ตัวมี"

๗๑๐4   taw3   ฏ๐๗3
                   นั้น   ล.   ัวว
                   "ัวว 1 ตัวนั้น"

ในขั้นตอนนี้ทำให้ได้คำลักษณะนามเพิ่มขึ้นอีก 23 คำ และคำนามอีก 221 คำ เมื่อรวมกับข้อมูลเดิมที่รวบรวมได้จากขั้นตอนที่ 1 และ 2 จึงได้คำลักษณะนามทั้งสิ้น 150 คำ และคำนามทั้งสิ้น 1,425 คำ และจากการศึกษาการเกิดร่วมของคำลักษณะนามและคำนามจากข้อมูลที่ได้ในขั้นตอนนี้ พบว่า ให้ผลสอดคล้องกับผลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลขั้นตอนที่ 1 และ 2 นอกจากนี้ข้อมูลส่วนใหญ่ทำให้มองเห็นว่าคำนามคำเดียวกันอาจมีคำลักษณะนามใช้ได้มากกว่า 1 คำ

2.4 การจัดระเบียบข้อมูล

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของงานวิจัยเรื่องคำลักษณะนามภาษาเมียนนี่ต้องการศึกษาการปรากฏร่วมของคำลักษณะนามและคำนาม ดังนั้นเพื่อความสะดวกในการนำข้อมูลไปตรวจสอบและวิเคราะห์ ผู้วิจัยจึงจัดระเบียบข้อมูลเป็นรายการที่ประกอบด้วย คำลักษณะนาม และคำนามทั้งหมดที่เกิดร่วมกับคำลักษณะนามนั้นเป็นภาษาเมียน (เขียนด้วยสีทอักษรสากล) และคำแปลคำนามดังกล่าวเป็นภาษาไทย (ดูภาคผนวก)

2.5 การตรวจสอบข้อมูลครั้งสุดท้าย

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้จัดระเบียบแล้วมาตรวจสอบความถูกต้องกับผู้ตรวจสอบภาษาอีกครั้งหนึ่ง โดยอ่านวลีบอกจำนวนที่ประกอบด้วยคำลักษณนามและคำนามที่ต้องการตรวจสอบทีละคู่ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการเกิดร่วมของคำลักษณนามและคำนามจากข้อมูลที่รวบรวมได้ในขั้นตอนที่ 1 2 และ 3

กล่าวโดยสรุป ในบทนี้ผู้วิจัยได้กล่าวถึงขั้นตอนและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลคำลักษณนามภาษาเมียน ซึ่งเป็นขั้นตอนการศึกษาคำลักษณนามภาษาเมียนขั้นที่ 2 ถึงขั้นที่ 6 ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงขั้นตอนการศึกษาคำลักษณนามภาษาเมียนขั้นตอนที่ 1 ว่าด้วยการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย